

01/07/2022

„Литература с поглед към Бога“ - беседа за вярата и писането в българската енория в Хамбург

След близо двугодишна пауза българската енория в Хамбург отново проведе духовна среща-беседа със специален гост – Александра Карамихалева, която по покана на енорийските свещеници Кръстин Апостолов и Яков Щурм посети енорияшите в ханзейския град.

Срещата се състоя под мотото „Литература с поглед към Бога“ и се превърна в един откровен разказ на богословката за личния ѝ път във вярата и духовното израстване на личността според православната традиция през вековете и днес.

Александра Карамихалева завършва Художествената гимназия, тя е

магистър по богословие и бакалавър по история, повече от 25 години работи в Синода на БПЦ, като през това време създава и ръководи дейността на отдела „Връзки с обществеността“ на патриаршията, главен редактор е на „Църковен вестник“, който според нея „пише и предава за поколенията история на нашата Църква“, сред създателите е на официалния сайт на патриаршията и редица други църковни сайтове и издания.

С хамбургския свещеник Кръстин Апостолов я свързва дългогодишно приятелство, което води началото си от края на семинарното обучение на духовника и преминава през съвместната им работа в първото православно радио в България. „Александра притежава качеството да събира млади хора около себе си и да ги вдъхновява да живеят вярата и служат според своите дарби на Бога“ – споделя свещеник Апостолов. Самата тя междувременно е автор на три книги на православна тематика – „През очите на вярата“, „Като живи камъни“ и „Насаме“ – събрали част от богатото ѝ творчество, с които запозна и зажаднялата за духовност публика в Хамбург.

Първата ѝ книга „През очите на вярата“ се появява на бял свят във време, когато много хора се връщат в православната църква и започват да осмислят живота си именно през православно християнство. „До този момент например на явления като аборта, трансплантацията, психичните проблеми се гледа само от медицинска гледна точка, но не и като духовен и нравствен проблем“ – споделя авторката. Така тя се опитва в своето първо книжно издание да даде своите отговори на духовните търсения на съвременния православен християнин и го посвещава на актуални био-етични теми и въпроси, с които човек се сблъсква в ежедневието – за страданието в живота и смъртта, любовта и сенките, които я помрачават, бракът и децата, старостта, смисълът на съществуването ни, опитите ни за духовен живот, както и новите проблеми с които се сблъсква православния християнин в света: евтаназия, наркомания, естетическа хирургия...

За самата себе си тя разказва как случайно като млад човек се натъква на едно издание на Евангелието и как, когато се зачита в него, душата ѝ разбира, че е открила това, което е търсила във всевъзможни западни и източни философии и религиозни учения, че е открила Истината, че след дълги лутания е открила Пътя – „сърцето ми разбра, от досега с първоначалната благодат, от приливите на очистващо покаяние и тиха радост, от усещането, че си там, където трябва да бъдеш“. Тази първа среща се оказва и преломен момент в живота на Александра, който променя тогавашните ѝ планове и бележи началото на духовното ѝ развитие, и

търсенето на духовни срещи и общение с носители на православната духовна традиция на подвижничеството и исихията.

Във втората си книга „Като живи камъни“ Александра е документирала свои срещи с православни духовници като напр. с йеромонах Дамаскин, автор на книгата за светец Серафим Роуз, покойния вече митр. Амфилохий Радович и много други.

Един от най-изпълнените периоди за нея е провеждането на редовните сесии на Синода, когато тя има уникалната възможност да прекарва месец и половина общувайки и разговаряйки с митрополити, като покойните Симеон Западно- и Средноевропейски, Дометиан Видински, Кирил Варненски, Натанаил Неврокопски, с митрополит Йоаникий Сливенски, Йосиф за САЩ, Канада и Австралия...

В последователността на трите книги откриваме едно развитие от общото навътре. В „Насаме“ Александра обръща погледа към себе си и към вътрешните борби със страстите – с алчност, завист, гордост, честолюбие и т.н. „Когато сме открили първоначалната благодат, настъпва момент, в който тя се отдръпва от нас и ние усещаме липсата ѝ. Това е така, защото Бог ни пуска да се стремим да се върнем пак там – със свои сили и с подкрепата на духовния ни отец“.

Кратки бележки, в които описва своите „малки всекидневни битки“, своята постоянна вътрешна борба и усилията си да изпълни на дело най-важната Божия заповед – тази за любовта – да обича така, както ни е заповядал Господ: безусловно, безкористно, жертвено, с онази любов, която е дълготърпелива, пълна с благодат, не дири своето, не се сърди, всичко извинява, на всичко вярва, всичко претърпява, никога не отпада.

Една изключително откровена и окриляща среща, която провокира много въпроси, но и даде много отговори на енориашите ни отвъд граници.

dobrotoliubie.com